

L'antiga ermita de la Mare de Déu de Les Virtuts, de la qual en parlen documents antics, estava situada en un vell paratge del terme de l'Albiol, que guaita per damunt de la vall del riu Glorieta. La topografia del lloc, amb cingleres, valls i barrancades, afavoria l'establiment allí d'anacoretas, que cercaven la solitud per a portar un vida de penitencia.

Ja en temps de la reconquesta i posteriorment en el segle XIV hi ha documentada la presència d'anacoretas i ermitans en l'anomenada vall de Rascaç. En aqueta vall hi hagué una balma anomenada la Roca de la Virtut, que servia de casa i aixopluc a un anacoreta.

En un document de l'any 1358, l'arquebisbe Pere Glasquerí confirma l'existència de la Roca de la Virtut d'una petita comunitat de tres persones que devien ser terciaris, o devots d'alguna regla monàstica. D'aquesta petita comunitat Mn. Sans Capdevila, que fou canonge arxiver, ens diu que en aquells primers temps ja rebien almoines i prestaven obediència a l'arquebisbe de Tarragona, el qual, el 14 octubre de 1370, conferia la tonsura a Montblanc a un dels ermitans de la Roca de la Virtut. Consta també pel mateix autor, que el 12 de desembre del mateix any ja hi havia diversos ermitans, que rebien el nom de fra i poden portar hàbit eremític.

A mesura que passava el temps si n'hi afegien de nous, de tal manera que la balma de la Roca de la Virtut fou insuficient per a portar-hi una vida penitencial i solitària i calgué construir-hi una casa i una capella, de les quals no consta amb exactitud quan foren edificades, però un document de 1359 ens certifica l'existència d'una ermita i un alberg, i l'arquebisbe hi faculta la celebració de la missa i dels altres actes de culte.

L'any 1392 aquesta ermita tenia molt malmesa la teulada i fra Miquel Gili n'autoritza l'arranjament. Aqueta fou la primera ermita, i la imatge de la Mare de Deu, que s'hi venerava, fou anomenada Santa Maria de la Roca de la Virtut i després, per simplificar-ho, rebé el nom de Mare de Deu de les Virtuts.

Possiblement per manca de mitjans econòmics, no es pogué arranjar com calia la teulada de l'ermita, ja que l'any 1422 s'emprengué una reconstrucció important de tot l'edifici amb les almoines, els llegats i els diners provinents dels devots de l'Albiol, d'Alcover i de Mont-ral, i amb els 50 sous que hi llega Clara, esposa de Ramon Berenguer de Llorac, carlà de Montornès.

Per a construir aquesta església, sembla que no es va aprofitar res de l'enderroc de l'anterior obra existent i es feu una església espaiosa i una casa apta per viure-hi els ermitans.

La primera imatge venerada a la Roca de la Virtut era de pedra tallada de 85 cm. T'alçaria i estil romànic. Es possible que no fos esculpida expressament pera l'ermita, si no que hi fos portada d'algun altre lloc. En construir-se al nova església i la casa dels ermitans s'hi posà una nova imatge del segle XIV, i la primera fou traslladada a la parròquia de l'Albiol, on va ser venerada amb el nom de Mare de Deu de la Bona Mort. La segona imatge del segle XV, conservada actualment al Museu Arxidiocesà de Tarragona, es una talla d'alabastre policromat i no romangué a l'ermita fins als darrers dies, ja que en una època imprecisa fou substituïda per una altre imatge de fusta policromada de tres pams d'alçaria.

El cèlebre ermita fra Pascasi Gari va transformar la vida eremítica d'aquelles contrades.

Amb els primers ermitans s'hi integraren altres devots cèlibes i vidus, que hi feien vida eremítica, amb l'ascesi que hi predicaven els primitius, i això va perdurar allí durant uns quans segles, fins que a mitjan del segle XVIII es va proposar d'admetre com a ermità Joan Gatell, amb la seva esposa i fills, per a conrear les terres i cuidar l'ermita de les Virtuts. Aquest càrrec, que passava de pares a fills, perdura fins el segle XIX, quan es va fer la desamortització dels bens de l'església.

Trobant-se l'ermita abandonada i en esta ruïnós, els animals hi penetraven per a cercar-hi soplug. Per tal motiu l'arquebisbe, en la vista pastoral, feta el 10 de juliol a la parròquia de l'Albiol, va disposar que tot el que quedava de l'església i de la casa de l'ermità fos traslladat a la parròquia. Com que els ermitans que hi vivien van ser desposseïts de tot, es crea un clima de tensió amb el rector de l'Albiol, per les incursions que aquells ermitans a l'ermita, ja que es consideraven propietaris tant de l'edifici com dels camps que havien conreat tant temps. Passats uns anys sense haver-se solucionat aquesta qüestió, l'any 1894, el rector Mn. Pau Sugranyes, atenant les ordres dels seus superior, va traslladar a la parròquia de Sant Miquel de l'Albiol el retaule de l'ermita, la imatge de la Mare de Déu de les Virtuts, els ornaments i els altres objectes de culte aprofitables que hi havia a l'ermita.

En la revolució antireligiosa de 1936 es va destruir i cremar tot el que hi havia a l'església de l'Albiol: retaules, imatges, ornaments litúrgics, bancs, etc. I també la santa imatge de la Mare de Deu de les Virtuts. Per això, uns anys després de restablerts la pau i el culte, es va fer una nova imatge de la Verge de les Virtuts, aproximada, per no ben exacte, a l'antiga, que el dia 29 de Setembre de 1958, fou col·locada en una fornícula d'un dels altars de l'església. Actualment, l'antiga ermita es un munt de ruïnes.